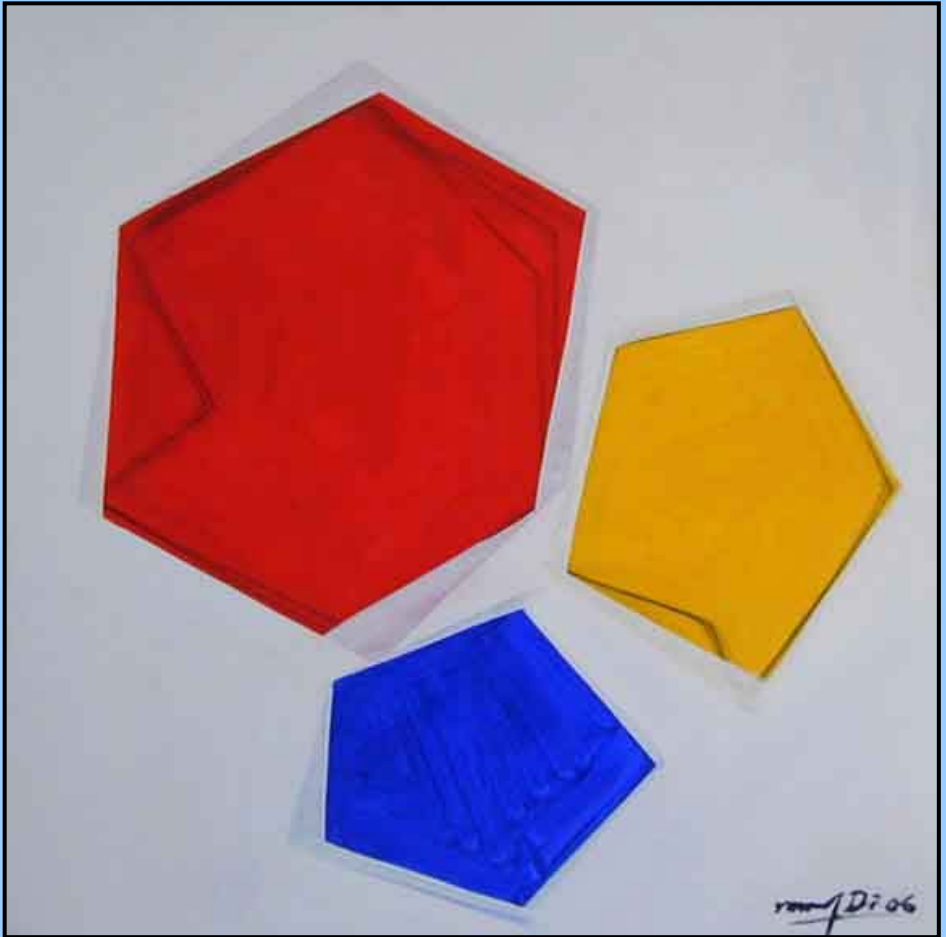

သစ်ရွက်အသေများပေါ်က ရက်စက်သောဂီတ

အောင်ချိမ့် ၊ ဖော်ဝေး ၊ မောင်ချောနွယ်

ထုတ်ဝေမှုမှတ်တမ်း

- မြန်မာကျူးပစ်စာစဉ် : ချစ်တဲ့ကဗျာ (၆)
- ကဗျာပုဒ်ရေ : ၁၄ ပုဒ်
- ထုတ်ဝေခြင်း : ပထမအကြိမ်
- ထုတ်ဝေကာလ : ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
- အုပ်ရေ : ကန့်သတ်မထား
- စုစည်းသူ : မနော်ဟရီ
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ : မောင်ဒီ
- အတွင်းပန်းချီ : ဘိုကြည်
- စာအုပ်အပြင်အဆင် : ကိုထက်

မာတိကာ

ကျွန်ုပ်တို့ရင်ထဲမှ သင်တို့၏ရင်ထဲသို့ ၅

အောင်ချိမ်

ကျနော်ရဲ့ခေတ္တကားချပ် ၁၃

ခရီး ၁၆

သိနားလည်သူတို့၏ကစားနည်း ၂၀

အဂ္ဂါအယ်လင်ပိုး ၏ '၇၄' ဝတ္ထု ၂၁

ရေချိုးပြီးစ ၂၃

လေလွင့်ငှက်ခြေရာ ၂၅

ဖော်ဝေး

မီးလောင်ပြင် ၂၈

အရိပ်များ ၃၁

နှလုံးသားမျက်နှာ ၃၃

၃ကြိမ်မြောက်လက်ခမောင်းခတ်ခြင်း ၃၄

အမည်မဲ့နေ့ရက်များ ၄၀

မိမိကိုယ်ကိုရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း ၄၃

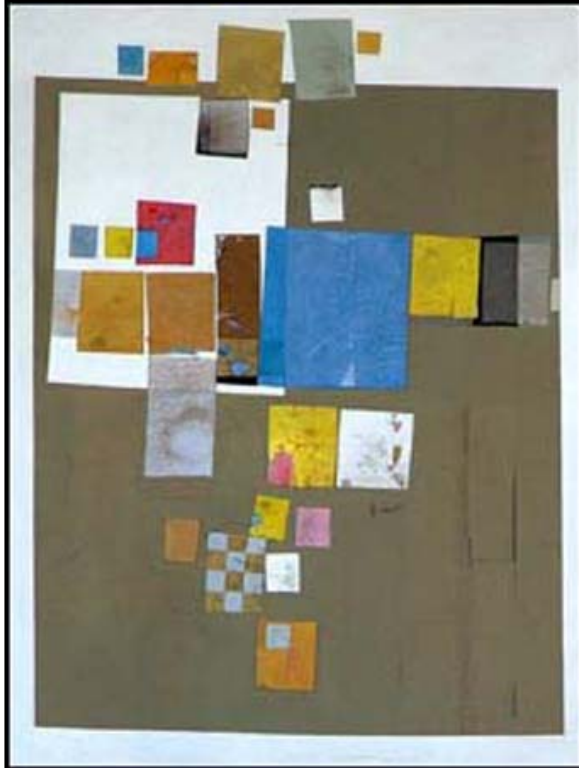
မောင်ချောနွယ်

ရေခဲပန်းနု ၅၁

ချစ်သောသူဖြတ်သန်းခဲ့ရသော အရောင်အရိပ် ရနံ့ နှင့် ၅၃

ကျွန်ုပ်၏ဘဝအမောအလွမ်း

အောင်ချိမ့် ၊ ဖော်ဝေး ၊ မောင်ချောနွယ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း (မူရင်း)

ပထမအကြိမ်၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၇၄

အဖုံးပန်းချီ - မြိုးညွန့်.

စီစဉ်သူ - အောင်ချိမ့်

ကျွန်ုပ်တို့ရင်ထဲမှ သင်တို့၏ရင်ထဲသို့

(၁)

ကျနော်၏ အသဲ နှလုံးဘက်မှ ခုခံကာကွယ်
ပြောဆိုရန်အင်အားကျန်သေးသည့်အတွက်
ဂုဏ်ယူလိုက်မိပါသည်။
(ဖူးချစ်)

သူ့ရဲ့ 'ကြိုးစင်ပေါ်ကမှတ်စု' တခါဖတ်ပြီးတိုင်း တခါ
တုန်လှုပ် ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီမှတ်စုကို သူ့သေဆုံးတော့မယ်လို့
သိနေချိန်၊ သေဒါဏ်အမိန့် ကြားသိပြီးချိန်မှာ ရေးခဲ့တာပါပဲ ..။
အံ့ဩဖွယ်ရာ သူ့မှတ်စုဟာ ရေးသားခဲ့တဲ့ ကာလနဲ့ မထိုက်
တန်စွာ 'အချစ်စိတ်' တွေပြည့်လျှမ်းနေတယ်။ ဤလူလောကအား
သူ့အချစ်၊ ဤလူသား တို့အား သူ့အချစ်၊ အနာဂါတ် ပျော်ရွှင်မှုအား
သူ့အချစ်၊ 'သင်တို့ကို ကျွန်ုပ် ချစ်ခဲ့ပေသည်' တဲ့။

တကယ်လို့သာ ကျနော်တို့ဟာ သေရတော့မှာ မလွဲမသွေ သိရှိနေတဲ့အချိန်၊ သေအံ့မှူးမှူးအချိန်မှာ ရောက်ရှိနေလို့ဖြစ်ရင်၊ သူ့လို သူ့ခေတ်ကို နူးညံ့ထက်ရှစွာ၊ စိတ်လက်ရှည်စွာ၊ တည်ငြိမ်စွာ စီကာပတ်ကုံး ပြောပြရေးသားနိုင်ခဲ့ပါ့မလား။ ကျနော်တို့ဟာ နောင်တနဲ့ ငိုယိုနေသူတွေဖြစ်မလား။ ဆဲရေးကျိမ်စာတိုက် နေသူတွေ ဖြစ်မလား။ အဲသလို သံသယများနဲ့ အမှောင်ဆည်းဆာထဲမှာ ကျနော်တို့ဟာ မိမိကိုယ်မိမိ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ကြတယ်။

(၂)

တကယ်တော့ ကျနော်တို့တတွေဟာ အဝိဇ္ဇာဖိစီးမှု အောက်မှ ‘အမြိုက်ရေကြည်’ လေးတစ်ပေါက်လောက်နဲ့ ခရီးဆက် နေရသူတွေပါပဲ။ ခေတ်နဲ့ လောကဓံရဲ့ ရိုက်ပုတ်မှုကြောင့် မြတ်ချည် ပေါ်ချည်နဲ့ ‘ဘဝအလွမ်း၊ဘဝအမော’ တွေသာ ရင်မဆန့်အောင် သယ်ဆောင် နေရတယ်..။ လူငယ်ဘဝရဲ့ ခွန်အားနဲ့ ပျော်ရွှင်မှု တွေဟာ ပြန်မတွေးရဲ လောက်အောင်ပဲ ကုန်ခမ်းခဲ့ရပါပြီ..။

တခါတလေ ဘဝကိုငြီးငွေ့မိတဲ့အထိ နိဋ္ဌာရုံတွေဟာ နီးနီး ကပ်ကပ် အော်ဟစ်နေကြလေရဲ့။ နိုင်ငံရေး၊ အချစ်၊ ဘဝကို ချစ်တတ်လို့သာဘဲ။ ‘ဘဝကို ငြီးငွေ့တာလောက်လူမဆန်တာမရှိဘူး’ လို့ ပြောပြချင်ခဲ့ပါတယ်။ ‘လူသားဟာဒုက္ခ၊ ဗျာပါဒရောက်ရှိချိန်မှာ ဆွံ့အနေပေမဲ့ ငါ့မှာတော့၊ ငါခံစားရတာတွေကို ဖော်ပြဘို့၊ ဘုရားပေးပါရမီရှိတယ်’ ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးတပိုဒ် ကိုသတိရနေခြင်းနဲ့ ကျနော်တို့ ‘ဒီနေ့’ ကိုရင်ဆိုင်ရဲခဲ့တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ‘၁၀နှစ်’ ကဆိုရင်ကျနော်တို့ဟာ ခလေးသာသာ တွေပေါ့။ အဲသလိုနဲ့ ၁၀နှစ်ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတော့ ကျနော်တို့ ရှေ့က လူများရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ မယဉ်ပါးခဲ့ရဘဲ၊ သူတို့မခံစားဘူးတဲ့ နေ့ရက်တွေနဲ့ ခါးခါးသီးသီး ထိတွေ့ခဲ့ရတယ်။ နုပျိုတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေဟာ အဆိပ်သင့်လို့ဘဲ စကားသံတွေဟာ ကြမ်းတမ်း နေတယ်။ ချစ်သူနဲ့ဆုံတဲ့အခါတောင် ဥပက္ခာစိတ်နဲ့ တဝက်ပဲ ချစ်ရတယ် ဆိုသလိုပါဘဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ‘လူ့ဆက်ဆံရေး’ တွေဟာလဲဘဲ ကြောက်မက်ဖွယ် ရှုပ်ထွေးနက်ရှိုင်းစွာ ကွေ့ကောက် နေတော့တယ်..။ ဒီလိုဆိုတော့ ကျနော်တို့နှလုံးသား၊ ခင်ဗျားတို့ နှလုံးသား၊ သူတို့နှလုံးသားများရဲ့ ခေါ်ထူးပဲ့တင်မှု မပြုနိုင်တော့ ဘူးလား။ အတွင်းသားကိုရော မစူးစမ်းနိုင်တော့ဘူးလား။ မဟုတ် ပါရစေနဲ့၊ မဖြစ်ပါရစေနဲ့။ မိမိဘဝနဲ့ မိမိအတိုင်းအတာနဲ့ မိမိအသံနဲ့၊ အားလုံးဟာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။

အခု ‘၇၄’ အရိပ်တို့လည်း ရှည်မျောခဲ့ပါပြီ..။ ဘဝတွေလဲ ပွန်းပဲ့ခဲ့ပါပြီ။ အသံတွေလဲ နာခဲ့ပါပြီ။ ကျနော်တို့ကောင်းကင်မှာ ဘယ်လို ကောင်းကင်ကြီး ရှိပါသလဲ။ ဘယ်လို ကောင်းကင်ကြီး ရှိပါသလဲ။

ကျနော်တို့ခေါင်းပေါ်မှာ ဘယ်လို ကောင်းကင်ကြီး ရှိပါသလဲ။ ‘ဘဝဆိုတာတိုတောင်းတယ်’ လို့သိရှိပြီး တဲ့နောက်။ ဒီကောင်းကင်ကြီး အောက်မှာ ဆက်လက်လမ်းလျှောက်ဖို့ ‘ခရီး’ အတွက် ‘ဖိနပ်’ ကိုရွေးချယ်ပြီး ဖြစ်ရပါတော့မယ်။ မိမိခရီးနဲ့ မိမိဖိနပ်အတွက်၊ လူ့သက်တမ်း တဝက်လောက် ကျနော်တို့ဟာ ရှာဖွေခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဒီကောင်းကင်ကြီးအောက်မှာ ကျနော်တို့ ကဗျာတွေ ရေးတယ်။ ကဗျာဆရာအဖြစ် မိမိကိုယ်ကို ရှာဖွေတွေ့ ရှိခဲ့ပါတယ်။

(၄)

လူတိုင်းဟာ မိမိ ‘အလုပ်’ ကိုလေးမြတ် သင့်ပါတယ်။ ကျနော်တို့ မိမိအလုပ်ကို လေးမြတ်ဖို့အတွက် အသက်ရှူနေပါတယ်။ အချို့ကိုလည်း ထားခဲ့ပါတယ်။ တချို့ကိုလည်း နှုတ်ဆက် ခဲ့ပါတယ်။ တချို့ကိုတော့ လေးစားပါတယ်။

(၅)

တချို့ကိုလည်း ကျေးဇူးများစွာတင်ပါတယ်။ အခုမှစရမဲ့ ကျနော်တို့ အတွက် ပြန်ကြည့်စရာ ကားချပ်များ လိုအပ်လှပါတယ်။ သေဆုံးမှုအဖန်ဖန်၊ မွေးဖွားမှုအဖန်ဖန်မှာ၊ ကျနော်တို့ရဲ့ အခုတခါ မွေးဖွားမှုဟာ ဤကမ္ဘာထဲသို့ မိမဲ့၊ ဖမဲ့ အလိုအလျောက် ရောက်ရှိ လာတယ်လို့ မတွေ့ထင်သင့်ပါ။

ကျနော်တို့ခရီးမှာ အခုထက်တိုင် စိမ်းစိုနေတဲ့ ကားချပ် ကတော့ ‘စာပေသစ်’ ပါပဲ။ ‘၇၀’ အလွန်မှာမှ တစစလှုပ်လွန်ပြီး အရွယ်နဲ့မမျှအောင် ဆွဲချဖျက်ဆီးခံနေရတဲ့ ‘ခေတ်ပေါ်ကဗျာ’ ဟာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သုံးလေးဆယ်က ‘ရွေးချယ်မှု’ ရဲ့ ‘စွန့်စားခန်း’ ကို စာနာနိုင်ပါတယ်။ ‘လောကအမွန်’ ‘မတ်လတော်လှန်ရေး’ နဲ့ ‘တဟီတီသွားရအောင်’ ရဲ့ ဆက်သွယ်မှုမှာ - ကျနော်တို့ ဝင်စား ခဲ့ပါတယ်။

ကျေးဇူးများစွာတင်ပါတယ်။

(၆)

ဗိုလ်ချုပ်လမ်း မုံတိုက်မှာဆိုကြတော့ - ‘နှင်းထူထူထဲထဲ ကျနေရင်’ .. ကို ဆင်ခြင်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိကြတယ်။

‘ခဏငယ်’များ ဖြတ်သန်း သွားနေသံဟာ ကြေကွဲစရာ ကောင်းလှပါတယ်။ ဒါဖြင့် .. ‘ကျနော်တို့ ကဗျာကို ဖော်ပြ ချင်တယ်ဗျာ’ တဲ့။ ‘ကျနော်တို့ကဗျာ’ တဲ့။ ဘယ်လို ကဗျာပါလဲ။

(၇)

ကျနော်တို့ ခံစားနေရတာတွေကို ကျနော်တို့အသံနဲ့ ဖော်ပြ တာဟာ ကဗျာဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တာဘဲ။ ကျနော်တို့ကဗျာဆိုတာ ကနေ့ခေတ် လူငယ်သုံးဦးရဲ့ အသံဘဲဖြစ်ပါတယ်။ ရှုပ်ထွေး နက်ရှိုင်း ကွေ့ကောက်သော ဖြတ်သန်းမှုကို ဖော်ပြထားတာဘဲ ဖြစ်ပါတယ်..။

ဖော်ပြထားတယ် ဆိုပေမဲ့ ‘သရုပ်မှန်နည်း’ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ သရုပ်မှန်နည်း မှတဆင့် အာရုံတံခါးပေါက် အားလုံးက စိမ့်ဝင်လာတဲ့အိပ်မက်၊ လူ၊ ထုထည်၊ အရောင်၊ ရနံ့၊ စစ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေး တို့ တိုးတက်မှုရဲ့ ‘ဖြစ်ပေါ်မှု’များပါဘဲ။ အိပ်မက်၊ အိပ်မက်နဲ့ဘဝ၊ ဘဝနဲ့မျှော်လင့်ချက်၊ အနာဂတ် စသဖြင့် ရုပ်ပုံများ စီးမျောမှုပါဘဲ။ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်သူ ပန်းချီဆရာကြီး ‘ပီကာဆို’ ရဲ့ ‘ကျူဘစ် အမြင်ထောင့်များ’ ရဲ့ ‘ဂွာယာနီကား’ ပါဘဲ။ ဂုဏ်ရှိတဲ့ ‘လူရွန်း’ ရဲ့ ‘စိတ္တဒိုင်ယာရီ’ ပါဘဲ။ ပျိုနုဆဲ ‘ဒဂုန်တာရာ’ ရဲ့ ‘နှင်းခဲပန်း’ပါဘဲ။

‘ဤမှာစ၍ ဤမှာဆုံး၏’ ဆိုတဲ့ကဗျာကို ကျနော်တို့ မရေး တတ်လို့ ‘ဒုတိယရောဂါ’ကို ရယ်မောပြီးတဲ့အခါ ‘ငါ့လိုထိတ်လန့် စရာကို မတွေ့ကြုံပါရစေနဲ့’ လို့ကဗျာဆရာရဲ့ ရင်ခုန်သံ ကြားစေချင် ပါတယ်။

ကြီးကြယ်တဲ့ ဆိုင်းဘုတ်များဟာ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း မှု့မှားသွားပြီး အားကောင်းတဲ့ အစက်ကလေးတစက်ရဲ့ အနုစိပ် ပီသမှုကြောင့် ‘အနူးညံ့ဆုံး အချစ်ဦးရဲ့ပါးပြင်ဟာလဲ မဲလို့’ လို့ ပြောပြ ဖြစ်ပါတယ်။

ပါးစပ်မှ စကားတခွန်း ထွက်ပြီးတိုင်း၊ ရင်ထဲမှာ ကျန်ရစ် ခဲ့တဲ့ ‘နာကျည်းမှု’ ဟာ ‘မွဲကြန်အောက်သိုးသော အနံ့အသက်များ၊ သူမ ထားရက်နိုင်ခဲ့ပါပြီ’ လို့ စီးဝင်ပါတယ်။ ကျနော်တို့ဟာ ကျနော်တို့ရဲ့ ကဗျာများကို ရိုးသားစွာ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ရင်ခုန်သံကို ဦးစားပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ကာ ကျနော်တို့ကဗျာတွေ အပေါ် ထစ်ငေါ့နိုင်ပါတယ်။ ဒီအတွက်တော့ ‘ခေတ်ပေါ်ကဗျာ’ ရဲ့ ‘စာဖတ်သူများ’ နဲ့ ‘ကောင်းမွန်တဲ့အချိန်’ ကို ကျနော်တို့ အားကိုး ပါရစေ။

(၈)

‘တစ်မိန်းတရံစာ၏ အိမ်မှလှေကားသည် မတ်၏’ ဆိုတဲ့ စကားရှိပါတယ်။ စာဖတ်သူများနဲ့ စာချစ်သူများကို ကျနော်တို့ ရင်းနှီးချစ်ခင်ပါတယ်။

(၉)

လူဟာ ကမ္ဘာထဲမှာ နေထိုင်တဲ့အတွက် သူ့နေထိုင်တဲ့ကမ္ဘာကို နေထိုင်ကောင်းအောင် ပြုလုပ်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ် ဆိုတာကိုတော့၊ လိပ်ပြာလုံလုံ ယုံကြည်ကြဘို့ လိုအပ်ပါတယ်။

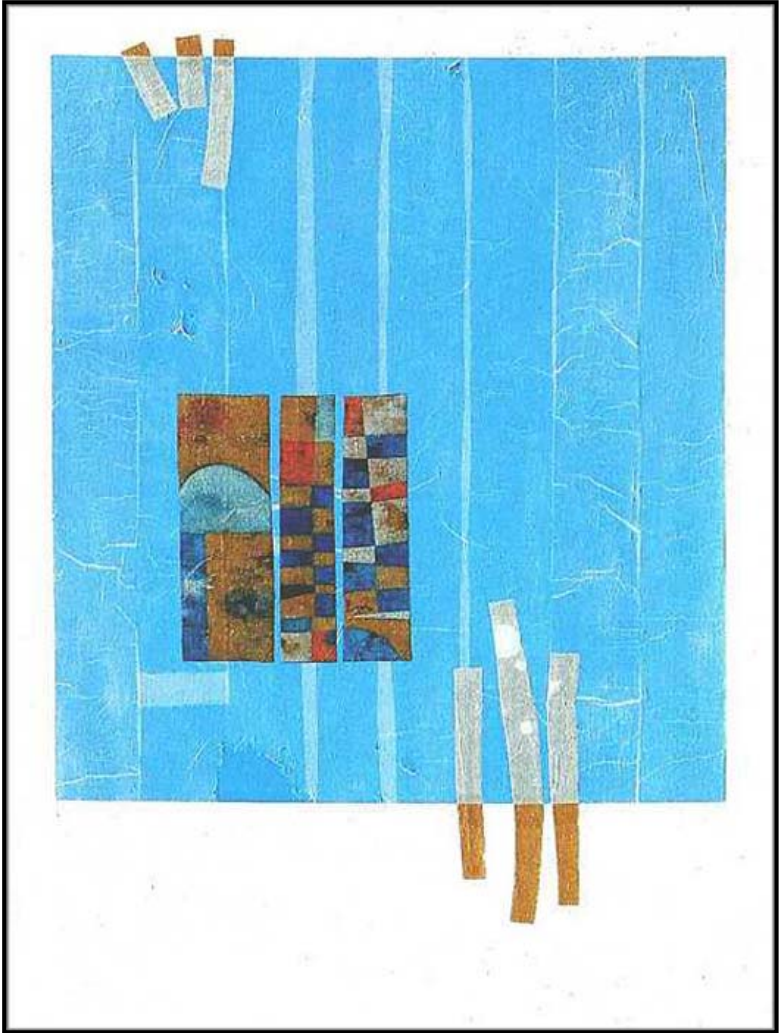
(၁၀)

ကျနော်တို့ ပြောပြနိုင် သလောက်ကို ပြောပြခြင်းဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျနော်တို့ရဲ့ ‘တင်ပြချက်’ များဟာ ‘နွေဦးပေါက် ရာသီဥတု’ ‘လူသားတို့၏အချစ်’ ‘လတ်ဆတ်သောသစ်သီး’ နဲ့ ‘သစ်ရွက်အသေများပေါ်က ရက်စက်သောဂီတ’ ရဲ့ အရသာကို မြီးစမ်းကြည့်ဘို့ ‘ကြောင်းလမ်းခြင်း’ ကလွဲလို့

ဒီပြင်ကိစ္စတော့ အထူးထွေမရှိပါ..။

လေးစားစွာဖြင့်
အောင်ချိမ့်၊ဖော်ဝေး၊မောင်ချောနွယ်
၁၁၊၇၊၊လိုင်၊၁၉၇၄ ၊ရန်ကုန်။

အောင်ချိန်

ကျနော်ရဲ့ခေတ္တကားချပ်

‘ကာလနတ်ဆိုး
လက်ညှိုးနဲ့တံထွေး
ကင်းဝေးသောကိုယ်
ဖြစ်ရပါလို့၏’ ။

ဒီခပ်သောသော
ငါ့ရဲ့ရယ်မောသံမှာ
ဒဏ်ရာခြောက်ခြားဘွယ်
ငါ့ဘဝကွက်လပ်ငယ်များ
ဘယ်လောက်သေလွန်ပီးရပလဲ။

ငေးစိုက်မောလျ
အဲသလိုတွေးမိမျှဖြင့်
ဘဝဟာ
သုညသို့ကျဆင်း
တမြင်းမြင်းဆွေးခံစားရတယ်။

အလိုရေးဘော်က
‘ဘဝကိုခင်သူ’တဲ့
ပဲပင်တွန့်လက်ရေးလေး
ကျေးဇူးကြီးမားပေစွ။

ဟုတ်တယ်
ငါ့ဘဝကိုခင်ရမယ်။

အရသာခါးသက်
ကြက်ဟင်းခါးဟင်း
စားရင်းစားရင်းချိုဘူးတယ်။

ဆယ်စုတစုမှာ
သူ့အထုပွတ်
မတ်တပ်ရပ်နေဘို့
အနိမ့်ဆုံး
(သို့မဟုတ်) အမြင့်ဆုံး
လုံးပမ်းနေလေရဲ့လေ။

တခါတလေ
စွန်းပေသောအဖြစ်
ချစ်သောသူတွေနှင့်လွတ်ကြပါ။

သူ့စိတ်ထဲကအကြံ
ဘာကိုအံ့တုဘို့ဆိုလား
ဖဲချပ်များဖောင်းပွမှုအောက်
နေနဲ့ညကောက်ယူ
ဇောချွေးပူဖြူခဲ့
ငွေစက္ကူကိုရချင်တာဘဲ။

အို .. အသံတို့
အဖန်တရာငရဲ
ဝဲကတော့စုန်ဆန်

အရွယ်၊ရင်ခုန်သံ
အာရုံရုပ်
မရုပ်သိမ်းနိုင်ကြောင်း
ပြန်ကြားတယ်။

ကျန်းမာရေးချို့၊
ဆေးကုသခွင့်
မဆံ့သင့်ခင်
အိပ်မက်တွင်အတိတ်ရေး
ထီလေးတစောင်ထိုးထားတယ်။

အချစ်ရေ
နေဝင်တော့မယ်ကွယ်..။

မျဉ်းကြားမှဖြတ်ကူး
အရက်မူးသူတယောက်
ကံကောင်းထောက်မပါစေ။

အလိုမတူဘဲ
သူမရဲ့၊
အပျိုစင်နောက်ဆုံးည
သင်္ချိုင်းဝကက္ခေပြန် .. လော့ ..။
'လေလွင့်ငှက်များ'
စကားဆိုဘို့လာရောက်
နွေဦးပေါက်ပါတော့။ ။

အောင်ချိန်

ခရီး

အိပ်မက်မရှိသူ
သီချင်းမဆိုတတ်သူ
ငါမဟုတ်မူ၍။

ငါ့အသင်
ခြေဆေးပါ
ခေါင်းလျှော်ပါ
ရေချိုးပါ
လာလေ..ဒို့သွားကြရအောင်။

ဝိညဉ့်မဲ့ခေတ်များနဲ့
၂၄နာရီတို့ထံမှ
ကံကြမ္မာအရရွေးနှုတ်
ရေဒီယိုခလုတ်ကိုနှိပ်
သတင်းစာကိုလည်းပိတ်ခဲ့ပါ။

အစက်တစက်မှ
အခြားအစက်တစက်သို့
ဆက်သွယ်ပြီးမျဉ်းဖြောင့်တကြောင်း
ညောင်းညာနေရောပေါ့။

နှစ်ပေါင်းအသောင်းအထောင်
သိပ်သည်းစွာမှောင်ခဲ့
အရောင်၊ရနံ့၊
ရသ၊လူ့အခွင့်အရေး
မြင့်မြတ်သောကလေးငယ်
ချိုနွေးသောမိခင်နို့
တို့ထိတီးခတ်လိုက်သောအခါ
လက်မှတ်ထိုးထားသောစာရွက်
မိုးချုန်းပျက်သံကြားရတယ်။

အတွေ့အကြုံနုနယ်စဉ်
မျက်ရည်ဆိုသောအသင်
လူမသိခင်ခုန်ဆင်းသွားရဲ့
သစ္စာဖောက်တယောက်အမှုအကျင့်နဲ့။

လမ်းတူသူချင်းသာ
ဒဏ်ရာကိုဆေးကု
သွေးတိတ်အောင်ပြုစုလို့
ဒို့နောက်ကလူတွေလဲသတိရနေမယ်။

‘ကြောက်ကြဲဟေ့၊ကြောက်ကြဲ’
ဒီနေ့ကိုသူတို့ပိုင်သ သတဲ့
အို ထမင်းစားခဲ့
အို အသက်ရှူခဲ့သူများသို့
ဆိုက်ဗေးရီးယားရောက်
သစ္စာတရားဟာ
ကျန်းမာလျက်ရှိကြောင်းသတင်းရတယ်။

အိမ်ရယ်
အိပ်ယာရယ်
သံယောဇဉ်များရယ်
ချစ်သောသူရယ်
ပူပင်ပေမယ့်ခနခွဲခွဲရ
ပြန်ဆုံကြတော့ပိုလို့နွေးမယ်။

ခြေထောက်များရဲ့အောက်
သမန်းညက်လောက်အောင်
'ဆက်လျှောက်ကြ'
'လျှောက်ကြ'
'လျှောက်ကြ'

လျှပ်တခါပြက်
မျက်တောင်တခါခတ်တိုင်းအံ့ဘွယ်ပ
ဝါကျ၊ပုဒ်မ
စကားလုံး၊သွေးနံ့
အဖြူသန့်စပွဲခင်း
ဟင်းခွက်ပေါင်းငါးရာ
မုသာဝါဒနဲ့
ဘာသာဗေဒတခုလေ
ကမ်းနားရေစပ်မှာထိုင်နေရဲ့။
'အလို'
ကိုင်းပင်ကမျိုင်းတောင်
တောင်ပံလန့်ပျံပြေးသွားတယ်။

အို .. လူ့သမိုင်း
စောင့်ဆိုင်းမှုသမာဓိ
ပြည့်ဝမြဲပြည့်ဝတော်မူပါအရှင်။

ဟိမဝန္တာ
ဂန္ထဝင်မြောက်တောအုပ်
လမ်းရှုပ်သည်ဖြစ်စေ
ရှင်းသည်ဖြစ်စေ
ရွှေပြည်တော်ကြီးနီးပါပြီ။

‘လူ့ဘဝကား
အိပ်မက်မျှသာဖြစ်၏’
သစ်ပင်ပျိုပင်စည်၌
ထိုစာပိုဒ်အားတွေ့ရမည်
ငါရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ။

အောင်ချိန်

သိနားလည်သူတို့၏ကစားနည်း

ဘဝဆိုးအကြောင်း
တိုးတိုး .. တိုးတိုး ..
ရိုးရိုးလေးနားထဲဝင်လာရဲ့။

‘သိပါရစေကွယ်’ ပေါ့လေ
ကယ်တင်ရှင်လေသံနဲ့
ငါ့ရဲ့စပ်စုမှုကြောင့်ပေါ့။

ပြီးတော့လဲ
တခြားလူတွေလိုပါဘဲ
အိပ်လိုက်တာပါဘဲ။

‘အဝင်း’ဆိုတဲ့ဖာသည်မလေးကို
အဲသလိုစော်ကားမိပါတယ်။ ။

အောင်ချိန်

ရင်ခုန်သံ (၄၉) .. မှ

အဂ္ဂါအယ်လင်ပိုး၏ ‘၇၄’ဝတ္ထု

‘သင်၏ နာရီသည်လည်း
စေ့ရောက်လိမ့်မည်’။

တိတ်ဆိတ်ခြောက်ခြားဘွယ်
နေကွယ်ဒေါင့်များနေရာ
သမ္မာကျမ်းစာပေါ်က
လင်းနို့တို့အော်ဟစ်သံ
နံရံကိုထိစင်ပြန်လာရဲ့။

အတိုင်းအတာတခုအထိ
မသိစိတ်သိစိတ်အမြဲ
ယာယီရင်မခုန်တဲ့နှလုံးသား
ပိန်ချိုးခြောက်ကပ်စွာ
ကပ်သုံးပါးမှာမျောနေတယ်။

.. .. ‘ရဲ့’
မလုပ်နဲ့၊မလုပ်နဲ့
နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်စမ်းတော့
သူ့လမ်းသူ့သွားရမှာပါ
မကြာခင်သူ့သေတော့မှာပါ
အမင်္ဂလာသတင်းဆိုး
အေးစက်တိုးသက်လို့။

‘ဆုတောင်းပတ္တနာပြုပါတယ်’
တယ်လီဖုန်းထဲကတစ္ဆေ

‘ဆရာဖေ’ ရဲ့တေးထပ်
မဖတ်ဖူးဘူးထင်သလား။

ပန်းချီဆရာရဲ့ လက်ဟာ
ဖွဲ့စည်းဆဲပန်းချီကားချပ်
အဆုံးသပ်စုတ်ချက်ကို
အလိုအလျောက်သိနိုင်စွမ်းတယ်။

ညစာစားပွဲမှ
ဂီတနဲ့အချို့ပွဲတော်များအတွက်
ကြေကွဲရက်စက်မှုသူစိမ်း
ချစ်သူနဲ့ချိန်းထားသလိုရောက်ရှိလာမယ်။

နောက်ကျနေပါဘီ
နောက်ကျနေပါဘီ။

သင့်ကိုးကွယ်မှု
မြို့လယ်နာရီရဲ့ဒိုင်ခွက်
ပုရွက်ဆိတ်တွေတက်လို့ပေါ့။

မဖြစ်နိုင်တာနဲ့
မဖြစ်သေးတာကိုတွေ့ခေါ်
၁၀ပြားတန်ပေါင်ချိန်စက်ပေါ်ကအဆင်း
‘အရင်းကြီးကြီးမြှုတ်နံ့ပါ’ ဆိုတာရယ်
အနှုတ်လက္ခဏာ ‘၉၉’ ပေါင်ရယ်
အန်ကျလာတော့တယ်။ ။

အောင်ချိမ့်

ရေချိုးပြီးစ

ပြီးရင်

ခန်းစီးနားကွယ်လို့.

ငယ်ရွယ်သူတို့ဘာဝ

ရင်ခုန်သံလွလွလေးကို

မျှော်မယ်။

ကြည့်စမ်းကွယ်

သူဒီနေ့.

မနေ့ကထက်လှနေတယ်'

ဖြတ်သွားသူတွေပြောလိမ့်မယ်။

အရောင်အသွေး

အမွှေးအထုံ

အလှဗေဒနဲ့မှုံသ

မှန်ခုကသူထလိုက်ပါပြီ။

ဟုတ်တယ်

ရေချိုးပြီးတယ်ဆိုရင်

ဘယ်လိုဘဲဖြစ်ဖြစ်

ဒါ .. ဖြစ်သင့်တယ်။

နပျိုဆဲမှာ

အသက်သွေးပူနွေးဆဲမှာ

ရင်ခုန်သံသန်မာဆဲမှာ

ဒါဖြစ်သင့်တယ်။

ကျန်းမာရေးကောင်းသူတွေ
ရေချိုးကြပါတယ်။

တခါရေချိုးပြီးစ
တခါလှပါတယ်
ဘယ်နှစ်ခါချိုးချိုး
ရိုးသွားမယ့်အလုပ်
ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ။

သူတော်စင်တို့စကားတော့
နားမယောင်ကြလေနဲ့
နွေမှာ၊မိုးမှာ
ဆောင်းမှာ
ရေချိုးကြပါလေ။

တကယ်တော့သိလား
အမာရွတ်မျက်နှာသနပ်ခါးလိမ်းလို့ကော
နာတာရှည်ရောဂါသည်ရေမွှေးဆွတ်
မုဆိုးမကမူပြပစေ
အသေကောင်ရေချိုးရင်လဲ
အပိုပါဘဲ။

ရိုးသားမူနဲ့
တတ်စွမ်းနိုင်တာပြုလုပ်
ကျွန်ုပ်တို့ရေချိုးကြရအောင်။ ။

အောင်ချိမ့်

လေလွင့်ငှက်ခြေရာ

ခေတ်နဲ့တူရဲ့
ဟိုး .. လှိုင်းဖြူဖြူတို့အပေါ်မှာ
မကြာခင်ကျော်လာခဲ့မယ်တဲ့
သွားနှင့်တဲ့။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
အယူရှိသူ
ရာစုတခုလုံး
အနုမြူပုံးဖောက်ခွဲခဲ့ရာ။

နောက်ဆုံးပတ်
'ကံဆိုးမ'ရထား
ထွက်ခွာသွားရာနောက်အပြေး
ဗီကေမ္မဇေတိုက်ဆိုင်တာလေးနဲ့
သူမွေးဖွားခဲ့ပြန်ပါရော။

'ရေတပေါက်လောက်
သောက်ချင်လိုက်တာ'
မျက်နှာတိုင်းတပ်ဆင်ထားကြ
လက်နက်ချလိုက်
ဘဝကိုမဖြုန်းတီးပစ်နိုင်ပါ။

‘အမေကစိုးရိမ်တတ်တယ်’
ပိန်လိုက်တာနော်
ည ည အိပ်မပျော်ဘူးအမေ
တံခါးခေါက်သံကြားကြားနေရတယ်
သေသူလား ရှင်သူတွေလားဟင်။

သိင်္ဂီရ ရသ
တောက်ပစမ်းပါဘိ
မသိနားမလည်မှုအပေါင်းအား
သမားကောင်းထံအပ်နှံရဲ့။

ဤလောကမှ
ချွင်းချက်မဲ့ ‘မနေ့’ နှင့်
တိုတောင်းသော ‘ယနေ့’ ဟူ၍
သူလက်ခံရရှိခဲ့ပါသည်။

ဤလောကမှ
ရှည်လျားသော ‘မနက်ဖြန်’ ၌
မဲ့ကြန်အောက်သိုးသောအနံ့အသက်များ
သူမထားရက်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ။

အောင်ချိမ့်

ဖော်ဝေး

မီးလောင်ပြင်

အလောင်းအမှတ် .. သုံည
တယောက်ပြာကျသွားပြန်ပီ။

တနင်္ဂနွေများမှစနေများ
ကိန်းဂဏန်းများရှူးသွပ်မှု
မကုသချင်ကြပါနဲ့။

ကျောက်တုံးအက်မှ
ရေအေးအေးတစက်သည်
အသက်ဆီများဝေနေရဲ့။

လိုက်ခဲ့ကြ .. လိုက်ခဲ့ကြ
ဟို ..ချောက်ကမ္ဘားအောက်မှာ
အံ့ဖွယ်ပ နတ်တိုင်းပြည်
ဆီဥထောပတ်ပဒေသာတဲ့
ပါးကွက်သားရဲ့ပျက်လုံး
ပြုံးဖြစ်အောင်ပြုံးပါ။

သင်ဖြူးဖျာတချပ်
ယပ်တောင်တခုနဲ့
ခုခံကြသူတွေ
နယ်မြေမရှိ။

လွင်ထီးခေါင်မှာ
လက်သီးလက်မောင်းတန်း
ဒေါသနဲ့ကန်းနေသူ
ဘယ်သူဘယ်ဝါမခွဲတတ်
ဖတ်မနေတော့ပါ။

အို .. သူလား
ပြုတ်ကျသွားသောသူဘယ်လက်
ညာလက်နှင့်ကိုင်ကာ
မြိန်ရေရှက်ရေကိုက်စား
ရူးသွပ်သွားပြီဘဲ
မျက်နှာလွဲလိုက်တော့။

ရေ .. ရေ ..
သူမသေသေး
ငါ့သွေးကိုသောက်ပါ။

ညှော်နံ့
ပြာဖြူ
အောင့်မထားနဲ့
ရဲရဲရှူကြ။

ကမ္ဘာမြေကြီးသည်လဲ
နီရဲနေပေပြီ။

အိပ်မက်လမ်းခွဲမှာ
ငါ့ကဗျာများကြံဖြန့်
ပုံသကူအကြွေစ
ကလေးများပျော်ကြပါစေ။

ယမ်းနဲ့
မျက်ရည်
သွေး
ဇွန်လမွှေးကလေးတယောက်
ငါ့ကျောပေါ်ကလျှောက်သွားပါ။

ဘယ်သူလဲ
ဘယ်သူတွေလဲဟင်
အသက်ရှင်နေသေးသူများ
သွားစို့။ ။

ဖော်ဝေး

အရိပ်များ

ကီလီဈေးတန်း
ဆန်လမ်းမမှာ
ကဗျာတပုဒ်
ကြွက်တအုပ်ဝင်ဆွဲ
ပြန်ကျတိတ်ဆိတ်
မျက်နှာရိပ်ဘာသာစကား
တွားသွားနေရဲ့။

ရန်ကုန်မန္တလေးရထား
ခရီးသွားတွေ
တော်လှန်ရေးနေ့ညကိုဖြတ်ခိုက်
ဂျပန်ပါးရိုက်သတဲ့
လွတ်လပ်တဲ့ဗမာပြည်အကြောင်း
စကားကောင်းသွားကြတယ်။

လူငယ်ရေးရာညကျောင်း
ခေါင်းလောင်းထိုးသံသာ
အလုပ်သမားရှာဖွေရေးရုံး
တဝုံးဝုံးလှုပ်ရမ်း
ပန်းဆိုးတန်းထိပ်
မအိပ်တဲ့နာရီစင်ထဲ
စီးဝင်ပျောက်သွား
၁၂-နာရီထိုးသံကြားလိုက်ရတယ်။

အဲဒါ 'နေ'
အဲဒါ 'နေ' တဲ့
ရှေ့နေကြီးတယောက်
ခြိမ်းခြောက်လိုက်တာ
ည .. လသာသာထဲ
ရေဆွဲနေကျ
ဥက္ကလာကမိန်းမများ
တဟားဟားရယ်။ ။

ဖော်ဝေး

နှလုံးသားမျက်နှာ

စိမ်းညိုတောရိပ်
တိတ်ဆိတ်ခြင်းရဲ့ညှီးတွားသံ
နက်မှောင်ရည်လျား
အေးစက်ခြေလှမ်းများရှုပ်ရှုပ်
ရွာ၏ ပန်းချီကားတချပ်ပြပွဲမှာ။

ရေနံမြေသပိတ်
အတိတ်ကိုလွမ်းစရာ
မဟာရန်ကုန်လမ်းမများ
ခြေသံကြားမလားနားစွင့်တယ်။

ချွေးစီးမွန်းနစ်
အိပ်မဖြစ်တဲ့ည
ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့
လူဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ 'ဂေါ်ကီ'
ငါ့ဆီဖိတ်ခဲ့မိတာကို။

သမတရုံလှေကား
မှန်ချပ်များခြောက်လှန့်ပြ
ငါ့ကိုငါ့ရှောင်ခဲ့ရဘူးတယ်။

နက်ဖြန်မနက်မှ
စပါယ်ဖြူတကုံးသီ
ချစ်သူဆီအရောက်သွား
ခွင့်လွှတ်ဖို့စကားဆိုမယ်။ ။

ဖော်ဝေး

၃ကြိမ်မြောက်လက်ခမောင်းခတ်ခြင်း

(၁)

အနက်ရောင်တစ
မြက်ခင်းပေါ်ကျလာတယ်။

ဆည်းဆာဟာ
ညရဲ့အကျဉ်းသား
ဝပ်တွားသွားရှာပေါ့။

အမဲရောင်
အနက်ရောင်
အမှိုင်းရောင်
ကောင်မလေးများ
ငါ့နှလုံးသားအသုဘ
ရယ်သံနဲ့ပို့လိုက်ကြရဲ့။

လုံစွပ်ဖျားမှာ
နားလှာတဲ့ပုဇင်း
ကိုယ်ချင်းစာမိရဲ့
ပြေးမလွတ်ခဲ့ပါ။

ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ
'တောင်စွယ်နေကွယ်ရင်
သုဿန်ထုတ်
ဒါးခုတ်သတ်စေ'တဲ့
ပရိယာယ်ချို့တဲ့လိုက်တာ။

တချက်ရိုက်
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ
နှစ်ချက်ရိုက်
ခေါင်းပြန်မတ်ထူ
အို .. လူတွေမနဲပါလား
မြေကျသွားတဲ့ငါ့သွေးမှာ
မျက်ရည်ဘာကြောင့်ရောသလဲ
ဝမ်းမနဲချင်ဘူး။

‘ဗျို၊ မိတ်ဆွေ
ဘယ်လိုလဲ’ တဲ့
တမေးထဲမေးနေကြ
‘ခဏငယ်’ တခုမဆုံးခင်
လူလုံးမပြချင်သေးပါ။

မျက်စိကိုမှိတ်
နားကိုပိတ်ထား
နှလုံးသားမီးတောက်ထဲမှာ
‘ငါ’ အစစ်လမ်းလျှောက်
တက်ခေါက်သံကြားပါစ။

လူရွန်းရဲ့စိတ္တဒေါင်ယာရီဟာ
ဘာကြောင့်ရင်မှာငြိပါ ပါလိမ့်။

လူမမာရဲ့အိပ်ကပ်ထဲက
ထမင်းတနပ်စာတောင်
‘မှောင်’ လို့။

အနူးညံ့ဆုံး
အချစ်ဦးရဲ့ပါးပြင်ဟာလဲ
'မဲ' လို့။

'ဟဲ့.. အကန်း
လမ်းကဒီမှာ' တဲ့
ဟ
ကျောစပ်သွားပါသည်။

'ဆီကိုရေချိုး
ဆေးရိုးမီးလှုံ
စပါးတောင်လိုပုံ'
ဆေးလိပ်ခုံကမိန်းကလေး
ငိုချင်းတေးလဲချိုပါရဲ့။

အနှစ် ၆၀၀၀ကျော်
ပခုံးပေါ် ထမ်းပိုးလာတဲ့
ရာဇဝင်အဖိုးအိုက
ဟဟလေးရယ်နေတယ်။

(၂)
လွှက်ရည်တခွက်ရဲ့
ပြား ၅၀က
အချိန်ကာလ စပွဲပေါ်မှာ
ထယ်ဝါနေပါပေါ့လား။

အေးစက်တဲ့
လွှက်ရည်ခွက်ထဲမှာ
ည.. လာမင်းမူပြန်ပေါ့။

ခရမ်းရောင်
ကောင်မလေးရဲ့အလှ
လွှက်ရည်ကျကျတခွက်ထဲ
ပျော်ဝင်သွားတယ်။

မလာနဲ့ကွယ်
တခစ်ခစ်နဲ့
ချစ်စရာရယ်မောသံမှာ
ငါ့ဖျားခဲဘူးတယ်။

မျက်နှာဝန်းမှ
စွဲမက်ဖွယ်အရုဏ်ဦး
ငါ့ကြည်နူးခဲဘူးတယ်။

‘ချောင်းအစပ်မှာ
ပွင့်ဖတ်များစွာ
မျောပါလာကြ’
အိပ်မက်လှလှလေး
ညရဲ့တေးကိုသီကြူးနေ။

ဆေးလိပ်တတိုရဲ့
နုပျိုခဲအတိတ်မှာ
လွမ်းစရာအိပ်မက်အဖြစ်

ချစ်သူ့နှုတ်ခမ်းကိုနှမ်းခဲ့ကြောင်း
ပြောပြနိုင်ကောင်းပါတယ်။

ရဲရင့်တဲ့အချစ်
ဆုံးရှုံးနစ်နာခြင်းများနေရာ
ရင်မှာကိန်းဝပ်
အို .. ကျွတ်လွတ်သောနှင်းဆီ
အရုဏ်မလာမီပွင့်စမ်းပ။

(၃)
အချိန်နတ်ဘုရား
အသွားမြန်လှ
နွေဆယ်ညနှင့်အိပ်ရာထမျက်နှာ
မကြည်သာလှပေဘူး။

အံ့ကြိတ်လိုက်တဲ့
ငါတယောက်ထဲရဲ့
မိုးချုန်းသံမှာ
ကဗျာမှထွက်မလာရင်
အသက်ရှင်ခြင်းတရားကို
ငါသတ်မိလိမ့်မယ်။

ပြည်သူကြားမှ
ခံစားမှုများ
ပြားပြားဝပ်မှောက်
စာအုပ်စင်အောက်ရောက်ခဲ့ရဲ့
ရှက်တယ်။

ငါ့နှုတ်ဖျားမှာ
တရားထူထောင်
ကဗျာကလောင်လိမ့်မယ်။

၂၀ရာစုမျက်ဝန်းနဲ့
'အနန္တသူရိယ'ကိုမုန်းသူတွေ
ငါပြုံးကြည့်နေမိတယ်။

စကားထဲထိုင်
သတ္တိပြိုင်ရင်း
ကွင်းမှားဆင်းကြ
'အလင်း' လာမှသိတော့မယ်။

ခရေကို
မကြေခင်
မပန်ဆင်ကြပါဘူး။

(၄)
အနာဂတ်ရဲ့
ရာဇဝင်သူတေသန
ဗိမ္ဗာန်မှာ
သက်သေခံအဖြစ်
နှစ်တွေလတွေနေရစ်ပါစေ။ ။

ဖော်ဝေး

အမည်မဲ့နေ့ရက်များ

နေ့အရုဏ်ကား
သံပတ်မကုန်နိုင်သေးချေ။

သမရိုးကျဝါကျ
ပွဲနေပွဲထိုင်မိန့်ခွန်း
ရာသီဖွဲ့ကဗျာ
တနေ့တာလုံးညှီးတွားနေတယ်။

ဆေးလိပ်တိုကို
သုံးလေးဖွာရှိုက်
နှပ်ထားလိုက်ဦးမယ်။

ရေညှိတက်သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ
စာဝါလေးအဖော်ပျောက်
ဒေါင်းတောက်နေသလားကွယ်။

ကလေးငါးယောက်အမေ
ရေခပ်နေတဲ့မိန်းမ
အလှသားနော်။

လွှက်ရည်ကြွေးတွေကြောင့်
ကဗျာစာအုပ်ကလေးပေါင်ချင်တယ်။

‘ရှေ့လိုက်ပလား’
‘တကျပ်လောက်’
ဟိုဘက်ခုံမှာ
သဘောမောက်ကုန်ပါပြီ။

ကပ်ရက်စာအုပ်ဆိုင်မှာ
တခါမှမဖတ်ဘူးသေးတဲ့
(ဖတ်လဲမဖတ်နိုင်တဲ့)
မ့က်စ်ရဲ့အရင်းကျမ်းစာအုပ်
ခေါင်းကုတ်ငုံ့နေရရှာတယ်။

ထိုင်ခုံကြားကဂျပိုးတသိုက်
ကိုက်လိုက်တာလဲလွန်ရောလေ။

ဟိုခတ်လှမ်းလှမ်းက
မီးရထားဥသြ
အမောသံစွက်နေရဲ့။

နေရပ်ပြန်သူတို့
လမ်းခုလပ်ကျန်သူတို့
နေမင်းရဲ့သက်ပြင်းကိုသောက်
မောနေလောက်ပြီ။

ရွှေယုံနဲ့ရွှေကျား
သက်ကယ်ရိတ်သွားသတဲ့
ရေဒီယိုစကားသံ
နားထဲပြန်ဝင်လာတယ်။

ရွာကိုပြန်ခဲ့ပါလား
အလကားဒုက္ခခံချင်တယ်
ဂရုဏာရှင်သူငယ်ချင်းမ
မေ့လိုက်ရပြန်ဦးမယ်။

လမ်းမပေါ်မှာ
ဖွာရရာကြဲပြန်သွား
အစိမ်းစက်များလှုပ်လာတယ်။

ခြေသံရှုပ်ရှုပ်
ညနေခင်းဖြတ်သွားပြန်
နီကျန်ကျန်ဆည်းဆာရိပ်
လောကတိတ်တဆိတ်လောင်ကျွမ်းနေပေါ့။ ။

ဖော်ဝေး

မိမိကိုယ်ကိုရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း

(၁)

ပုလင်းအလွတ်နှစ်လုံး
စားပွဲဘေးမှာတုံးလုံးလဲနေတယ်။

လာလာလေသူငယ်ချင်းတို့
ဟင်းလင်းစကြာဝဠာကြီးထဲမှာ
တွယ်တာစရာဘာမှမရှိ
ဘယ်သူသိသလဲမနက်ဖြန်။

အမှောင်ဆိုတာမရှိ
အလင်းဆိုတာမရှိ။

အစမရှိ
အဆုံးမရှိ
မသိ
မသိ
မသိ။

(၂)

တောင်ကုန်းဂမူ
ထုံးဖြူဖြူသာသုတ်လိုက်ပါ
ငါ့ရှိခိုးလိုက်ပရစေ။

နွားရိုင်းသွင်းချိန်
အိမ်ပြန်ရမဲ့ခြေလှမ်း
တောလမ်းထောင်ချောက်တခု၌
လမိုက်သွားချိန်ရောက်ခဲ့တယ်။

စလေအညာက
ပုလွေဆရာရဲ့ဖျားယောင်းသံ
ကျောက်နံရံဝထက်
ငါ့ခြေရာဖျက်မရပါ။

ကျောက်ခေတ်မှအနုမြူ
လူ့သမိုင်းကြောင်းအထပ်ထပ်
ငါကန့်လန့်ဖြတ်ကူးခဲ့ပေါ့။

ငါ
(သို့မဟုတ်)နောက်တယောက်ငါ
ဖျားနာရင်း
အိုမင်းလာခဲ့ပြီ။

(၃)
နေပူကြိတ်မှာ
ငါတယောက်ထဲရပ်နေတယ်။

လောကအား
လက်ဝါးပေါ်တင်
ဖြစ်ညစ်လိုက်ချင်တယ်။

ဝါးရုံတောမှ
ဥဩသံမွဲခြောက်ခြောက်
ငါ့နားကိုဖောက်ပစ်လိုက်ချင်ရဲ့။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့
ကောင်မလေးရဲ့ဘရာဇီယာမှာ
ငါ့ဆဲသံပါသွားတယ်။

လမ်းဘေးစင်ပေါ်က
လျှပ်စစ်ဂီတာထဲ
ငါ့ဆဲထဲလိုက်တယ်။

နဝေတိန်တောင်
မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်
ကျွန်ုပ်ကိုသင် ..
မြင်ရင် မှတ်မိနိုင်စွမ်းမရှိပါ။

(၄)
ကြေးမောင်းတချက်အခေါက်မှာ
ရွာရိုးတလျှောက်ခွေးအူသံ
ဆူညံဖုံးလွှမ်းသွားပါတယ်။

ရေနံဆီမီးခွက်မှိတ်တုတ်
စာအုပ်ပုံအထပ်ထပ်ကြား
ငါ့ဝိညာဉ်ဖြတ်သွားချိန်
လမင်းမှိန်ဖျော့ပေးရတယ်။

မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာ
ကမ္ဘာကြီးခွဲစိတ်
အိပ်မက်ထဲကတော်လှန်ရေးသမား
မျက်ဝါးထင်ထင်ရှု
သင်သတိပြုမိခဲ့သလော။

အရိုက်ခံရသောအခါ
သည်းထန်စွာငိုကြွေး
အကြွေးဆပ်ရမယ်
သွေးတစက်အတွက်သွေးတစက်
အသက်အတွက်အသက်
တက်ခေါက်သံထွက်လာတယ်
ကြာပြီ။
ကြာပါပြီ။

(၅)
ဆွေးမြေ့အိမ်အို
ရေမယိုစေရ
လှပတဲ့ဟာသပေကပဲ။

သွေးခြေဥ
နုနုဖွေးဖွေး
ခြေဖျားလေးရဲ့အောက်မှာ
ငါ့နှုတ်ထောက်ခစားလိုက်တယ်။

အိမ်များလမ်းများ
မြို့ရွာများ၊တိုင်းပြည်များ
ငါ့နှလုံးသားပေါက်ကွဲသံ။

ထိမှန်ခံစားကြစေလော့။

ခန္ဓာကိုယ်ကိုအပိုင်းပိုင်းချိုး
ရှေ့တိုးပေးအပ်လိုက်ပါရဲ့။

ဘဝကိုယူမလား
အနာဂတ်ကိုယူမလား
ငန်းတော်ကြားမလေးရှေ့တွင်
'ယုံကြည်ချက်'ပင်ကြောက်ခူးဆတ်
ငါအားလုံးကိုသတ်ခဲ့တယ်။

ရွှေနန်းတော်ဆီမှ
ရီမောသံများအံကျလာ
ပါတော်မူရှေ့ပိုင်းရာဇဝင်
အသင်မှတ်မိသေးပါစ။

လမ်းနှစ်ခွဆုံ၌
ခေါင်းငိုက်စိုက်ငြိမ်သက်
မျက်ရည်စက်လက်နှင့်ငါ
လာလေကြည့်လှည့်
ငါမဟုတ်ဘူးငြင်းချင်ပြီ။

(၆)

အစာဝကာမှ
ဌာနပြန်ချင်ပြီကွဲ့
တောသံကိုပေးသတဲ့လေ။

နှစ်အတန်ကြာ
ငါမေ့လျော့နေခဲ့သည့်
မိမိ၏ဝိညာဉ်သဏ္ဍန်များ
မိုးနံရံကားယားခွ
ခြောက်လှန့်ပြနေကြပြီ။

ဆေးစက်ကျရာ
ငါများစွာမွေးဖွား
ကျားခံတွင်းထဲကသမင်
ဘယ်သူမှအသက်မရှင်ပါ။

သည်နယ်မြေကား
စီးတားထားကြသည်။

နေဝင်ချိန်
တိမ်အဆင်အရင့်အနုနှင့်
ငါခေတ်ကိုထုဆစ်မည်။

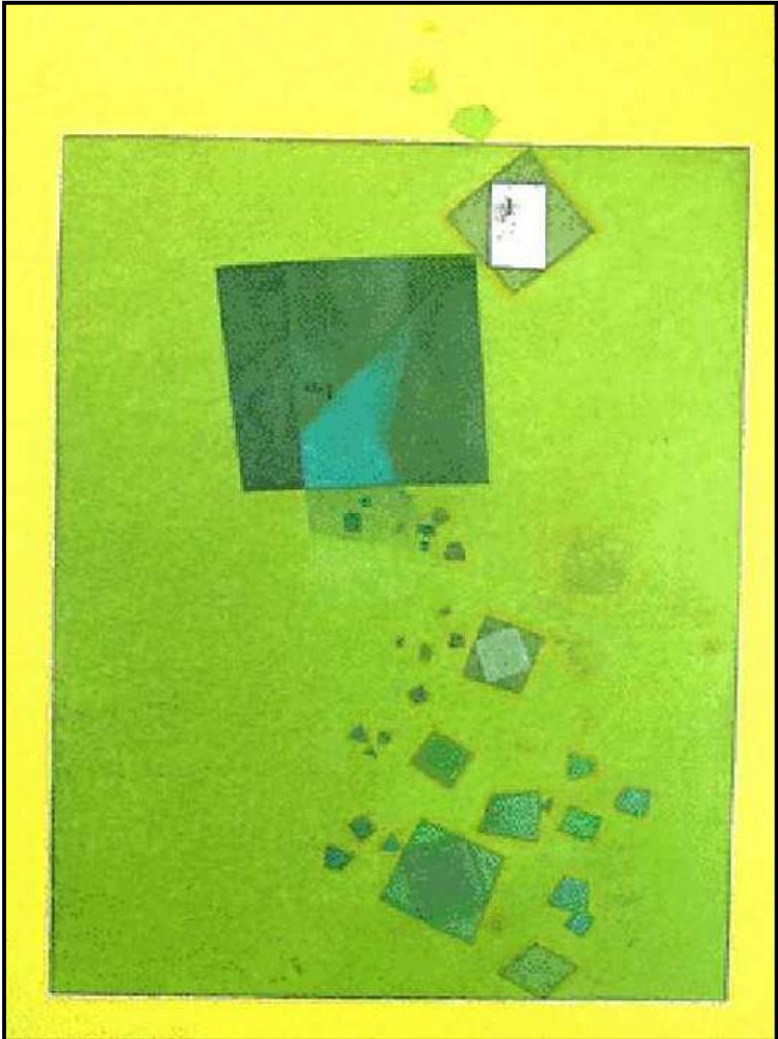
မမြင်စမ်းတန်း
လမ်းကျဉ်း၌ကား
ခလုပ်တိုက်သံကြားပေမယ်။

မိတ်ဆွေတို့
မဟာဂေါကီရဲ့
ဒန်ကာနုလုံးသားဟာ
ရှုတ်ချသံကြားမှာဖွားမြင်တယ်။

အုတ်ဂူဖြူဖြူမှ
သောကနှင့် ရင်မ နေသော
အို .. အမေ
ကျနော်ရင်ထဲမှာ
ကောင်းကင်ပြာ
ကမ္ဘာကြီး
အနုပညာပစ္စည်းတွေနဲ့
ပြီးပြည့်စုံခဲ့ပါပြီ။ ။

ဖော်ဝေး

မောင်ချောနွယ်

ရေခဲပန်းနု

ခလုပ်ကလေးနှိပ်လိုက်ရင်
တိပ်ကြိုးခွေကသီချင်းထွက်လာမယ်
‘မင်းလက်ကလေးကိုကိုင်ချင်စမ်းလှတယ်’ ။

စက်ရုပ်လို
မလှုပ်ရှားချင်ပါဘူး
မှသာနိုင်ငံမှာ
အပြန်တရာသေပါစေ
အမှန်အတွက်တိုက်ပွဲဝင်မယ်။

သံလွင်မြစ်မျက်နှာပြင်မှာ
မောမြေရဲ့ရာဇဝင်တွေ
ထင်ဟပ်ရဲ့ပနေတယ်။

ရဲဘော်တို့သွေးဖြင့်
ချယ်ရီမွှေးလှပေရဲ့။

ထိုအတွေ့အမြင်
ဤယနေ့တွင်
ဪ .. ရင်ခုန်သံများ
ကြားပါစေ။

ကောင်းကင်ဘုံမှာ
အိပ်မပျော်ချင်ပါဘူး။

ဒီလောက
ဒီမြေကြီးပေါ်မှာဘဲ
နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်ကြီး
အိပ်ပျော်ချင်ပါတယ်။

ကျေးဇူးများစွာတင်ပါရဲ့
ဘုရားသခင်စောင့်ရှောက်တော်
မမူပါနဲ့။

သိရီခေတ္တရာမှ
ကဗျာဆရာလေးအသံမှာ
ရေခဲပန်းနု
ယုယပါလော့ .. အိုအမေ။

ယန်စီမြစ်ရိုးမှ
လှေထိုးသူတေးကဗျာ
နားဝင်မှာငြိမ့်ညောင်းအောင်
တမ်းမက်စရာကောင်းလှပေတယ်။ ။

မောင်ချောနွယ်

ချစ်သောသူဖြတ်သန်းခဲ့ရသော အရောင် အရိပ် ရနံ့ နှင့်
ကျွန်ုပ်၏ ဘဝအမော ဘဝအလွမ်း

(၁)

‘၇၄’ ရထားပေါ်မှ
ဘဝအားရှုမျှော်ကြည့်
အဘိဓမ္မာနဲ့သင်းခဲ့ပြီ။

၂၀ရာစုနောက်ဆုံးပတ်
ကာလကားချပ်ရှုမျှော်ခင်း
နေတစင်း လတစင်း
မင်းရယ် ကိုယ်ရယ်
ချိုတယ် ခါးတယ်
၂၅နှစ်ဘူတာ
နောက်မှာဝေးကျန်ရစ်ပီ။

ပိတောက်တွေ
ပေါက်ကွဲလွင့်စင်
နွေရင်ပြင်မှာ
ကြင်နာသူယုယပါလော့။

(၂)

နေလောင်တဲ့သရက်သီး
မြီးမနေပါနဲ့တော့။

ကမ္ဘာထဲမှာ
ကဗျာဆရာတယောက်

ဖြစ်မြောက်ခဲ့ပြီလား
ထိုပျားရည်ချို
ဘယ်လိုမက်မှန်းမသိပါ
ဒါနဲ့လေ
ဆံပင်တွေသာ
ရှည်ရှည်လာခဲ့။
အိမ်တံစက်မြိတ်
ကျောင်းအရိပ်မှာ
အိပ်ပျော်ချမ်းမြ
ငယ်ဘဝလေး
ဘယ်သူပြန်ပေးမှာလဲ
ဝေးကြပြီ။

သူငယ်ချင်းတွေ
လည်ပင်းဖက်ကြီးလဲ
ခရီးချင်းမတူ
သူငယ်ချင်းငယ်ရိုးစားလေးလဲ
သားသယ်အမေဖြစ်လို့
'အချစ်ဆိုတာ
ရင်မခုန်တော့ပါ' .. တဲ့။
ညှစ်ပတ်စုတ်ပေ
အပုတ်နံ့ရှူ
မြို့ပြမှာလူဖြစ်
ဗီတာမင်းဗရုတ်နဲ့
အဆီဝအစ်ထူထပ်တော့
အသားအရေဖြူဖတ်ဖျော့။

တချို့ကိုကား
ထားခဲ့ရသည်
ရှိပါစေတော့
ပိတောက်ကြွေလမ်းမှာ
နွေနှမ်းခဲ့ပါပြီ။

(၃)
စပါယ်တွေမြင်ရင်
အို .. အသင်
ရင်ခုန်ပါလော့။
ဟောင်းသော်လည်း
မနှမ်းသောအရာ
'ဒိုရာသန်းအေးရဲ့လှေကလေး'
မိုးအေးအေးမှာမွှေးလိုက်တာ။
ဒို့ခေတ်ပြဆို
ရေဒီယိုက
'အချစ်ဆိုတဲ့မျှားကလေး
အလစ်ကိုကွယ်တအားပြေး'
စစ်ဗိုလ်မယားလေးလှတယ်
ပွဲတော်တွေဟာလဲ
ပျော်စရာမကောင်းတော့ပါဘူး
ဒို့ခေါင်းပေါ်မှာ
ကောင်းကင်ကြီးဟာ
လွတ်လွတ်လပ်လပ်မှမဟုတ်တာ။
သူငယ်ချင်းတို့ရေ ..
နောက်ကိုအလယ်မလွန်ကြနဲ့တော့နော်။

ကြည့်ပါအုံးကွယ်တို့

‘မရှိခိုးနိုး

မလှစုန်းရိုး’

ရိုးသားမနေကြနဲ့တော့

မိတ်ဆွေတို့ရယ်။

နောင်ကြီးတို့

မောင်ကြီးတို့

အပြစ်လာဖို့ရင်တော့

မေတ္တာပို့ကြရုံပဲပေါ့။

စေတနာတွေ

ထွေတလာ

သေပါစေ၊ကြေပါစေပေါ့ဗျာ။

ရာသီချို့၊

သစ်သီးချို့မှ

အပျိုလုပ်ပ

မိတုတ်ရယ်။

(၄)

အရပ်ထဲက

‘ကျောက်ခဲ’ ဆိုတဲ့သူက

ဆဲတိုင်းလေ့ရှိတယ်

‘ကျောက်ခဲတဲ့ဟေ့

တခဲထဲရှိတယ်

ဘာမှတ်သလဲ’

အော်

‘ကိုကျောက်ခဲနယ်ဗျာ
လောကကြီးဆိုတာ
ကျောက်ခဲတခဲထဲနဲ့
ဖြစ်လာဒါမှမဟုတ်ထာ
လောကကြီးထဲမှာ
ကျောက်ခဲတခဲထဲဘဲ
ရှိဒါလဲမဟုတ်တာဗျာ’

ဘဝဈေးချိုလို့
ညီမလေးငိုတယ်
နေညိုပါပြီကွယ်။

(၅)
စိတ်များကား
ပျားတုတ်ခံရသလိုပါဘဲ
အာသာငမ်းငမ်း
တမ်းမက်မိပါရဲ့
ချစ်လှစွာသော
သစ္စာတရားရယ်။

လူ့ပြေမှာ
အသက်တရာမနေရ
အမှုတရာတွေ့ရတဲ့
ကျနော်ကား
အသက်တရာနေချင်
အမှုတရာလည်းတွေ့ချင်သူပင်။

ဘဝကို
ရင်ခုန်သလိုနေချင်တယ်..။

ဒါပေမဲ့ကျ
အခုများမှာ
လူသာမဂ္ဂီရင်
အဘိဓမ္မာ
လူ့သိက္ခာတန်ဘိုး
ဘဝဟာအခိုးအငွေ့ဖြစ်
တမိနစ်ဆိုတဲ့ထဲမှာဘဲ
အသာလေးပျောက်သွားတော့မှာ။

အဘိဓမ္မာအလံထူ
လူတယောက်ဖြစ်ချင်ပါတီတော့
ချစ်တဲ့သူရယ်။

အော်
သူဟာ
အိက္ခေတာအသဲမှ
အမြဲစိမ်းသစ်ပင်ပါ။

(၆)
အိပ်မက်ဆိုးလို့
အိပ်ရာကနိုးခဲ့ရတယ်
အကျိုးများပေစွ။
တဖျိုးဖျိုးတဖျတ်ဖျတ်
လတ်ဆတ်သောစပယ်ရနံ့များ

တအားမွေးလာတယ်
ဟို .. အဝေးက
ဟိုး .. အဝေးကြီးက
သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့
ဒို့ချစ်သူတွေရဲ့ရင်ခုန်သံ
ဒီလောကထဲမှာ
တုန်ခါနေသေးကြောင်း
ကောင်းကောင်းသိရတယ်။
ဒို့တွေရဲ့
ပျိုရွယ်မှုတွေ
အထုအထောင်းခံနေရ
ရာသီခေါင်းလောင်းထိုးသံမှာ
နာရီလက်တန်ရွေ့သွား
တံခါးတချပ်ပိတ်ရင်
တံခါးတချပ်ပွင့်သွားလိမ့်မယ်။
သူတို့မုန်းလို့
ဒို့နှလုံးသား
ခါးမသွားပါဘူး။

(၇)
ကျွန်ုပ်၏ဘဝတစ်ဆစ်
၁၉၇၁
လှေကားထစ်ကား
အချစ်များဖြင့်ရစ်ခွေ၏။
လှေကားထစ်များ
တထစ်ချင်းတက်
နွေရက်များလဲနွမ်းယော်၏။

ပူလောင်အိုက်စပ်ည
အိပ်ငိုက်ကျသွားပြီ။
ညအစွန်မှာ
ကျွဲရောက်လာတဲ့လေ
နှောင်းပိတောက်မွှေးရေများနှင့်
ညအားပက်ဖျန်းသွားလေရဲ့။
ဝါရွက်များက
မှန်တံခါးကို
တအားပြေးပုတ်လိုက်ကြ၏။
အရှေ့သည်
နီရဲလာပြီ။
အာရုဏ်တံခါးအဖွင့်
နေအပွင့်မှာ
ချစ်လှစွာသော
ကျနေ့လောကအိုအေစစ်
ချစ်သမီးလေး
မွေးဖွားလာခဲ့ပြီ
မဟူရာကိုကို
သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ။
သမီးတို့ခေတ်မှာ
အချစ်ရသချို
ဂီတပွင့်ဝေ
ကျောင်းတော်ကခေါင်းလောင်းသံ
ချိုအေးပါစေ။

(၈)

ကွဲနံပါတ်
 လတ်ဆတ်လှပေတယ်။
 တရံခါသာ
 နာနတ်ရည်ရသ
 ဘဝထဲစီးမျော
 လောကကိုမုန်းလိုက်တာ။
 ချစ်သူများစွာ
 စကားဖောင်ဖွဲ့
 ဒို့ခေတ်ရဲ့ရသ
 တမြဲမြဲခံစားလို့
 ရထားပြတင်းမှာ
 အဆင်းမွဲကျန်
 အကျည်းတန်အရာများ
 ဝါးသွားမှိန်သွား
 အပူချိန်တရာကျော်
 အနံ့တွေညှော်တယ်။
 အပျော်ပွဲတော်မှာ
 ကျနော်သစ်သီးမခူးတော့ပါဘူး။
 ဒို့အိပ်မက်တွေ
 တရိပ်ရိပ်ရွက်လွင့်
 ဟိုး .. မိုးမြင့်အာကာမှာ
 နှစ်ပေါင်းရာထောင်သိန်းသန်း
 ပျော်စမ်းပါစေကွယ်။

(၉)

ခူးယားရသ
 ခါးလှတယ်။
 မညာတတ်လို့
 ကဗျာစပ်တယ်။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 ကဗျာချစ်တယ်
 အနှစ်တထောင်အသက်ရှည်
 အနှစ်တထောင်ရတက်ပွေလဲ
 မျက်ရည်မကျချင်
 နောင်တဘုရားထံ
 အသနားမခံခူးမတုပ်
 မိုက်တဲ့အလုပ်ဆိုရင်လဲ
 ငါမိုက်ချင်သေးတယ်။
 ရာသီနွေဆုံးရင်
 မိုးကလေးစွေမယ်
 သပြေတွေသီးမယ်
 ရည်းစားသစ်ပေါ်မယ်
 နေအောက်မှ
 တောက်တောက်ပပရဲရဲရင့်ရင့်
 လွတ်လပ်မှုပန်းများပွင့်
 ရနံ့လွင့်ထုံ
 အို .. ရင်ခုန်ရပါစေသား။

(၁၀)

လဖက်ရည်တခွက်ဖြင့်
အသက်ရှည်ပါစေသတည်း။
ပုလွေချို
အပျိုချော့တဲ့
တောညနေရီပန်းချိုကား
အပူရောင်များနဲ့ဖွဲ့စည်းထားတယ်။
ဇာခန်းဆီး
မီးအိမ်လဲ့ပြာ
တိုယိုတာ
ကိုရိုလာရယ်
ကိုယ်လိုရာသွားသေတော့။
ဒို့အဆောက်အအုံတော်ကြီးကတော့
လော်လီဖောက်ပြားနေသတည်း။

(၁၁)

‘အေး’ ရေ
‘အေး’ ရေ
အတွေးထဲမှာ
လာလာမနှောက်နဲ့နှော်
နားခိုခဲ့သော
တောအုပ်ငယ်ကလေး
လောကကြီးအလယ်
ချာချာလယ်။
တချို့သည်ကား
နှလုံးသားတည့်
တရားနဲ့ဖြတ်နှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။

ဒို့ဘဝတွေ
ညလိုမဲမှောင်လျက်
အသက်ရှူကြပ်
ဘေးကြပ်နံ့ကြပ်
ငတ်ပြတ်ချို့တဲ့
ဆင်းရဲတဲ့ရောဂါရနေတယ်။
ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး
အိုးပင်းဈေးတဲ့
ဆေးဆိုင်ဆိုင်းဘုတ်မှာ
ကြောင်ခြစ်သလိုကုတ်ထားတယ်။
ပုလဲဒါယူ
ချစ်တဲ့သူရေ
အပူနဲ့နော်
ဒီဇွေမှာ
ဒို့တွေလုဖြစ်ကြတော့မယ်။
'ပုလဲ' ရဲ့
စွဲမက်ဖွယ်ရာ
ရက်ကော်တာတေး
လမ်းဘေးကချွဲနေရဲ့။
'ချစ်ဦးသူတို့ဖူးစာ
ဆုံပါစေသားရယ်လို့
ဆုတောင်းပေးပါလားကွယ်'။

(၁၂)

'နေပူစပ်ခါး
 မသွားပါနဲ့သားရယ်' တဲ့
 (ခါးကိုဘေးမှာထားပြီး
 ဟိုးမားရဲ့ကဗျာကိုဖတ်ရင်း
 ဒီလောကကြီးကို
 တဟုန်ထိုး ထိုးဖောက်နိုင်တဲ့
 လမ်းကို
 သားတွေ့ခဲ့ပါပြီအမေ)
 အဲဒီလို
 'နပိုလီယံ' ဟာ
 သူ့အမေထံ
 စာပြန်ခဲ့ဘူးတယ်
 ဟုတ်ကဲ့ .. အမေ
 နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါရဲ့
 နေပူစပ်ခါးကိုဘဲ
 သားသွားတော့မယ်။
 စိမ်းလန်းတဲ့ရုက္ခဗေဒရသ
 သားဘဝထဲရလာတဲ့အခါမှ
 အမေအုတ်ဂူမှာ
 သားလွမ်းသူ့ပန်းခွေလာချပါအုံးမယ်။

(၁၃)

အခုအခါနှိုက်
 ကံကြမ္မာအလုံးစုံ
 'ထီ' ပေါ်ပုံရ
 ကံကြံ့ရင်ထီပေါက်လိမ့်

ပျော်စရာတွေပျောက်ရှုခဲ့ပြီ
စားပွဲထိုးလေးဟာလဲ
နိုင်ငံအကျိုး
သယ်ပိုးသူပါဘဲတဲ့
အဲသလိုတော့ဆိုကြရဲ့။
အဲသလိုနဲ့
နေညိုခဲ့ပြန်ပီ။
ဘယ်လိုကပ်မှာ
တပ်ပျက်ခဲ့လေလဲ
သားသယ်အမေ
ရှူးလို့နေပါပေါ့လား။
ရှိပလေစေ-
ကြည့်နေသိနေတယ်။
နောင် အနှစ်တထောင်မှ
'မောင်ချောနွယ်'လူဖြစ်ရင်လဲ
စိတ်တွေမညစ်ပါဘူး
'ထီ'ပေါက်ရင်တော့
နောက်လင်ယူမယ့်မယားရှိတယ်။
ကိုယ်ပိုင်နိုင်ငံလေးမှာ
ရင်ခုန်သံဂီတနဲ့
ချစ်သမီးလေးကစေချင်ပါပြီ။

(၁၄)

ချစ်တဲ့သူရေ
ဘဝတန်ဘိုး
ရေမိုးချိုးရင်း
တိုးဖြည့်ကြစို့ကွယ်။

ကျွန်ုပ်၏
ပစ္စုပ္ပန်၊ အတိတ်
အရိပ်၊ အနံ့၊ အဆင်း
အလင်း၊ အမှောင်၊ အပူအအေး
တေးသစ်၊ အရောင်သစ်
ဖြစ်စေ၊ သစ်စေ
ခေတ်ကြီးများစွာ
ကာလသုံးပါး
ဖြတ်သန်းသွားသော
ထားရာမနေ၊ စေရာမသွား
တရားအတိုင်းတော်တည်စေ။
ဘဝအမောတွေ
တောအုပ်အလယ်
ချောင်းငယ်အနား
မြစ်ကမ်းပါးထိပ်
သစ်ရိပ်တောင်ရိပ်
မြို့ရိပ်ပြရိပ်
ချိပ်ခဲ့ထားခဲ့
နားခဲ့ခိုခဲ့
စိုခဲ့ခြောက်ခဲ့
ပျောက်ခဲ့ရှခဲ့
နွမ်းသမျှအထွေထွေ
အနာဂတ်ရသဖြစ်စေသတည်း။

အားလုံးဘဲ
သွားပါဦးမယ်။

(၁၅)

နှင်းငွေ့သဇင်နံ့

ရှစ်ခွင်လုံးမှာ

မှူးချယ်သလို

တဆောင်းသစ်ပြန်အုံးတော့မယ်။

ရေမြေလေမီး

ဓာတ်ကြီးလေးပါးကြောင့်

ပန်းများလဲပွင့်ကြကုန်၏။

ချစ်တဲ့သူရေ

မြစ်ရေစီးတွေ

ခရီးရောက်လှပေ့။

နောက်ဆွဲငါးနှစ်ဆို

‘မဟူရာကိုကို’ အပျိုဖြစ်တော့မယ်။

မောင်ချောနွယ်